

Självständigt arbete (30 hp)

Författare		Program/Kurs
Magnus Jirlind		HOP SA 2024
Handledare		
		Antal ord: 9956
Oscar Jonsson		Kurskod
		2UK023
Natos strategiska narrativ – en trovärdig historia?		
<p>Abstract:</p> <p>This research aims to analyze and explore the contemporary strategic narratives within NATO, focusing on objectives, success, and context in relation to nuclear deterrence. Employing a narrative methodology, the thesis has identified and examined the strategic narratives in NATO's official documents. The study contributes to a deeper understanding of NATO's nuclear deterrence strategy, addressing a subject of significant political relevance and timeliness.</p> <p>The findings of the study indicate that NATO's strategic narratives regarding nuclear deterrence are strong when viewed from the perspectives of objectives, success, and context. However, a possible lack of credibility emerges through an indication of a "say-do gap," where there may be a discrepancy between stated intentions and actual actions. Additionally, the research highlights a lack of clarity regarding the target audience for the narrative, contributing to their perception as scattered.</p>		
Nyckelord:		
Strategiska narrativ, Nato, Kärnvapenavskräckning		

Innehåll

INLEDNING.....	4
FORSKNINGSÖVERSIKT	5
<i>Strategiska narrativ</i>	5
<i>Natos strategiska narrativ</i>	7
PROBLEMFÖRMULERING.....	10
SYFTE OCH FORSKNINGSFRÅGA.....	11
TEORI.....	12
METOD.....	14
FORSKNINGSDESIGN.....	14
NARRATIV METOD.....	14
ANALYSVERKTYG	15
AVGRÄNSNING OCH REFLEXIVITET.....	16
ÖVERSIKT AV EMPIRISKT UNDERLAG.....	17
RESULTAT	18
ANALYS TYDLIG MÅLBILD.....	18
SLUTSATS OCH DISKUSSION: TYDLIG MÅLBILD.....	21
ANALYS FRAMGÅNG	22
SLUTSATS OCH DISKUSSION: FRAMGÅNG	26
ANALYS SAMMANHÄNGANDE.....	27
SLUTSATS OCH DISKUSSION: SAMMANHÄNGANDE.....	28

AVSLUTNING	30
REFLEKTION	30
FÖRSLAG PÅ VIDARE FORSKNING	31
LITTERATUR OCH REFERENSFÖRTECKNING	32

Inledning

Den säkerhetspolitiska situationen i Europa har försämrats sedan kalla krigets slut (Försvarsmakten, 2022: 20). Nato står inför utmaningen att hantera Rysslands aggressiva beteende och hot mot alliansens medlemsländer, vilket har lett till en omvärdering av synen på hot och avskräckning (Ringsmose och Rynning, 2021). Rysslands kärnvapenhot mot Ukraina och västvärlden kräver att Nato anpassar sina strategier (Aronsson, 2023). Detta innebär att Nato måste förbättra sin kärnvapenavskräckning, där strategiska narrativ är en central del, för att möta den försämrade situationen i omvärlden (Aronsson, 2023).

Strategiska narrativ kan ses som ett instrument för att utöva makt. När strategiska narrativ är framgångsrika kommer allierade att tillmötesgå din vilja, folket kommer att utse dig för att representera landets utrikespolitik och dina fiender kommer att undvika konfrontation (Bacon, 2012: 768; Miskimmon et al., 2013: 17). Strategiska narrativ är utformade som en sekvens av händelser, ett kommunikativt verktyg som politiker använder för att ge mening till nutiden, framtiden och dåtiden i syfte att uppnå politiska målsättningar (Antoniades et al., 2010: 5; Miskimmon et al., 2013: 2; Roselle et al., 2017: 6). Exempel på kända narrativ är ”the war on terror” (Roselle et al., 2017: 8) där det centrala temat i narrativet var dualismen mellan ondska och godhet. Terroristerna framställdes som fiender till frihet och mänskliga rättigheter, medan västerländska demokratier sågs som försvarare av dessa värden.

Alla berättelser är inte strategiska narrativ. Herman (2007: 3) refererar berättelse till den konkreta, specifika manifestationen av ett narrativ i en text eller ett tal. En berättelse är det faktiska utförandet av ett narrativ, där händelserna och karaktärerna ges liv genom språk och berättarteknik. Herman menar att narrativets grundläggande element skapar sammanhang och mening. Narrativet ger strukturen och ramen för berättelsen och styr hur informationen presenteras och tolkas. Bilder, tavlor och målningar kan vara delar av, men är inte i sig, ett narrativ (Berger, 1997: 6).

2006 introducerade Freedman, (2006) termen strategiska narrativ. Freedman beskrev då narrativen som strategiska, inte bara för att de ansågs vara viktiga, utan för att de kan användas för att uppnå politiska målsättningar, väcka sympati och beskriva historiska händelser. Narrativets noggrannhet var sekundärt, den stora betydelsen var att målgruppen skulle påverkas i den

riktning som avsändaren avsåg. Konceptet har etablerats inom internationell politik för att studera krig och konflikter (Schmitt, 2018: 489).

Strategiska narrativ spelar en betydelsefull roll för Natos trovärdighet med anledning av att de ger mening till fakta för målgruppen. Alliansen använder narrativ för att uttala sin strategi med avsikt att påverka olika målgrupper, ge kontext i operationer eller andra betydande situationer (Nato, n.d.b 2023). Med anledningen av den teknologiska utvecklingen kommer vikten av strategiska narrativ enligt Nato att öka i framtiden. Nato påstår att kriget flyttar in i den kognitiva domänen som möjliggör att mängder av information kan spridas i hög hastighet och det blir svårt att avgöra vad som är sant eller falskt. Att mobilisera en befolkning i syfte att hota demokratin och staters värderingar kan manifesteras genom en begränsad arbetsinsats (Nato, n.d.a. 2023: 55). Vem som vinner kriget har minskat i betydelse, idag är det primära vems narrativ som är mest framträdande. Detta innebär att kommunikationsstrategier blir alltmer viktiga (Nye, 2011: 19).

Trots framstegen inom studiet av strategiska narrativ saknas forskning om Natos nutida strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning. Denna forskningslucka behöver fyllas för att bättre förstå hur Natos narrativ fungerar och påverkar beteenden. En djupare förståelse av strategiska narrativs natur, deras inverkan på handlingar och deras roll inom Natos sfär kan bidra till mer effektiva och verkningsfulla kommunikationsstrategier för både Försvarsmakten och Sverige som land.

Forskningsöversikt

Strategiska narrativ

Miskimmon et al., (2013: 2) menar att narrativen beskriver vilka vi är och vad vi vill uppnå och syftar ytterst till att påverka beteenden. Simpson, (2012) påstår att strategiska narrativ är strategi i form av ett narrativ. Strategiska narrativ binder samman händelser och ger en struktur som möjliggör att vi kan förstå krig. Frågor som varför, vad och hur kan förklaras genom strategiska narrativ och medför att grupper eller individer kan identifiera vinst eller förlust vid en konflikt (Jantunen och Huhtinen, 2011: 50; Ringsmose och Børgesen, 2015: 8).

Motsättningar mellan strategiska narrativ på olika nivåer påverkar effekten negativt (Roselle et al., 2017: 8). Simpson (2012: 181) anser att för ett strategiskt narrativ ska bli framträdande

behöver det anpassas till målgruppen. Detta är, enligt Simpson, en av de största utmaningarna för strategiska narrativ, man måste överväga hur det strategiska narrativet kan vinna gehör hos målgrupper vars politiska övertygelser varierar kraftigt, utan att tappa sin trovärdighet. När narrativ används på ett effektivt sätt blir det ett kraftfullt instrument som för att påverka utvalda målgrupper. (Dixon och Gellman, 2020: 25).

Det egna strategiska narrativet ska vara det mest framträdande i "the battle of narratives" (Roselle et al., 2017: 1). Att vinna kriget är viktigt men Jantunen och Huhtinen (2011: 53) påstår att det är helt avgörande att vinna "the battle of narratives". Roselle et al. (2017: 3) påstår att det mer handlar om uthållighet än vem som vinner eller förlorar. Miskimmon et al. (2013: 103) ställer sig frågande vad vinna betyder. Är det att motståndarens narrativ inte finns längre? Simpson (2012: 184) anser att narrativ inte kan försvinna då de är en central del i hur människor upplever världen. Krig kan mätas kopplat till antalet förluster och erövrade territorium. Freedman (2006a: 78–79) anser att mäta resultaten av ett narrativ är mycket svårare. En avgörande faktor för framgång är hur väl politiker lyckas skapa ett sammanhängande strategiskt narrativ. Något som Simpson (2012: 184) påstår inte är enkelt på grund av politiska oenigheter som normalt uppstår i stater.

Syftet med strategiska narrativ behöver inte alltid vara att påverka målgrupper som har en annan uppfattning utan kan även ge vägledning och förstärka en uppfattning hos de som redan är "frälsta" (Freedman 2006a; 87). Nye (2011) och Zhang (2013) framhäver även att effekten av strategiska narrativ inte nödvändigtvis är positiv. Detta avgörs av målgruppen kopplat till kontext och motiv (Nye, 2011:7).

Strategiska narrativ kan utformas med ett framtidsperspektiv och formuleras i ett strategiskt dokument (Roselle et al., 2017; Snyder, 2015). Miskimmon (2013: 8) understryker att strategiska narrativ inte kan skapas av politiker utifrån tomma intet. Narrativ är under konstant förändring och baseras på staters interaktioner med både deras interna och externa målgrupper. Detta skiljer sig från Flockhart (2012: 81) som i stället menar att strategiska narrativen är oförändliga men justerbara kopplat till händelseförloppet.

För att upprätthålla ett trovärdigt strategiskt narrativ behöver det finnas ett samband mellan vad man gör och vad man säger, för att undvika det så kallade "say-do gap" (Miskimmon et al., 2013: 177; Simpson, 2012: 181). Elkjer Nissen, (2014: 170) menar att ett utmärkt formulerat

strategiskt narrativ inte är mycket värt om det inte finns ett handlande och en kommunikation som stödjer narrativet. Om en stats agerande inte överensstämmer med det man säger och gör kommer trovärdigheten att minska (Dimitriu, 2012: 200; Miskimmon, 2013: 177; C. Zhang och Zhou, 2023: 802). Arsenault et al. (2017: 197) menar att om trovärdigheten är hög kommer även effekten att öka. Hög trovärdighet är huvudkomponent för att lyckas med avskräckning (Freedman, 2004: 7–9; Johnson et al., 2015: 310).

Ett starkt narrativ är enligt Flockhart, (2012: 80) ett narrativ som stödjer ontologisk säkerhet genom att ge trygghet och stabilitet. Det stärker den sociala identiteten hos individer eller organisationer och spelar en avgörande roll i hur de uppfattar sig själva och sin plats i samhället. Flockhart menar att genom att omvärdera och anpassa erfarenheter från det förflutna och skapa mening i nutiden stärks narrativet. Flockhart, (2012: 81) påstår att en framgångsfaktor för Nato är om narrativet konstrueras på ett sätt som framhäver alliansen positiva och stärkande egenskaper. Om ett starkt narrativ inte kan etableras, eller om konkurrerande narrativ är mer framträdande, är det troliga resultatet att Natos trovärdighet undermineras (Flockhart, 2012: 80–81). Ibland är det omöjligt att konstruera ett starkt narrativ, exempelvis när man står inför ett misslyckande eller vid negativa historiska händelser (Flockhart, 2012: 83).

Natos strategiska narrativ

Natos strategiska narrativ (institutionella) definieras enligt följande: ”En demokratisk, multinationell allians som förenar sig över gränserna för att med mod och kompetens skydda mot hot mot vårt hem” (Nato. n.d.b, 2022: 132). Elkjer Nissen (2014: 166) menar att detta inte är ett strategiskt narrativ utan mer kan beskrivas som en slogan där alliansens värderingar och intentioner för framtiden förmedlas. Natos utformning av sitt strategiska narrativ följer heller inte Miskimmon et al., (2013) definition vilket stärker Elkjer Nissens argument.

Att utforma ett strategiskt narrativ är komplext, särskilt för en allians som Nato. Elkjer Nissen (2014: 167) anser att Natos processer, politik, juridik, ekonomi och medias påverkan på politiska beslut än mer försvårar framtagandet av ett starkt strategiskt narrativ. Elkjer Nissen (2014: 167) anser narrativ som är ambitiösa och präglas enbart av egna värderingar tenderar att förlora sin effekt. Detta inträffade vid framtagandet av Natos strategiska narrativ i Libyen och Afghanistan där det saknades tydlighet avseende önskat slutläge och framgångsfaktorer vilket påverkade det strategiska narrativet negativt (Elkjer Nissen 2014: 167).

Utmaningen är inte bara att Nato ska skapa ett strategiskt narrativ i en multinationell politisk miljö, utan man ska även uppnå konsensus mellan alliansens medlemmar. Detta innebär att Nato måste acceptera att flera strategiska narrativ upprättas för att omhänderta medlemmarnas kulturella olikheter samtidigt som man strävar efter att uppnå samma målsättning (Burton, 2018: 20; Elkjer Nissen, 2014: 169). Natos strategiska narrativ ska också anpassas för målgruppen. Simpson (2012: 184) påstår att om allas behov kopplat till målgrupper ska tillgodoses, kommer det strategiska narrativet att uppfattas som spretigt och risken är hög att det tappar sin styrka. Med dessa argument kan man påstå att det är orealistiskt att Nato kan ha ett sammanhängande strategiskt narrativ, eftersom betydelsen kan komma att tolkas olika av alliansens medlemmar. Trots detta menar Elkjer Nissen (2014: 169) att det är svårt men fullt möjligt och absolut nödvändigt att skapa ett sådant narrativ. En gemensam uppfattning om övergripande mål, värderingar och strategiska intressen ökar alliansens förmåga att möta strategiska utmaningar och främja gemensamma intressen. Därför är en struktur och process som främjar ömsesidig förståelse och samarbete av högsta vikt, särskilt eftersom stater eller organisationer i en koalition ofta har olika politiska, kulturella och strategiska bakgrunder (Roselle et al., 2017)

Efter kalla kriget uppfattades Natos strategiska narrativ som starkt (Burton, 2018: 9). Alliansen framstod som en bidragande faktor till utökandet av demokrati i Europa. Men kalla krigets slut innebar en ny era för Nato kopplat till vilken roll alliansen skulle anta inom internationella relationer. Sovjet var inte längre den främsta motståndaren och en ny säkerhetsmiljö infann sig kopplat till exempelvis globalisering, terrorism, cybersäkerhet och spridning av massförstörelsevapen (Burton, 2018: 8). Det strategiska narrativet började i stället handla om Mellanöstern, Afghanistan och Irak. Nato ville även utöka antalet samarbetspartners och man ville att de skulle sluta upp i ”kriget mot terrorism”. Flockhart (2012: 79) anser att under denna tid handlade Natos strategiska narrativ till stor del om krishantering där rollen som Nato spelade var otydlig. Natos strategiska narrativ har därefter utvecklats till att fokusera mer på det kollektiva försvaret av Europa och territoriella utmaningar (Burton, 2018: 10).

Strategiska narrativ spelar en viktig roll i samband med Natos kärnvapenavskräckning. Anderson (2016: 6) identifierar tre nyckelaspekter för effektiv avskräckning: kapacitet, trovärdighet och kommunikation. Anderson påstår att Nato har försummat den traditionella kärnvapenavskräckningen efter Kalla kriget då Nato har fokuserat på krishantering och terrorism medans Ryssland ökat sin satsning på kärnvapenavskräckning. Detta argument delas av Durkalec och

SA Master HOP 2

Kroenig (2016: 37–38) som menar att medan Nato har jobbat för att nedprioritera kärnvapen i sin säkerhetspolitik, har Ryssland gjort det motsatta. Detta har medfört tydliga luckor i trovärdigheten för Natos kärnvapenavskräckning. Något som Ryssland kan dra nytta av i en framtida konfrontation. Anderson menar att Natos trovärdighet kopplat till kärnvapen behöver förstärkas. Kärnvapenavskräckning måste återigen hamna högst upp på Natos agenda (Anderson, 2016: 8). Det är allt för länge sedan som alliansen har lyckats lyfta fram ändringar i sina policydokument kopplat till kärnvapen (Anderson, 2016: 11).

Trovärdighet mäts ofta genom den politiska viljan att använda militära medel. Nato har erfarenhet av att diskutera kärnvapenfrågor, och även om interna samtal är fördelaktiga, kan offentliga diskussioner om kärnvapenavskräckning underminera alliansens trovärdighet, särskilt om de ger upphov till tvivel hos fiender (Anderson, 2016: 14). Natos politiska vilja har ifrågasatts men också om förmågan finns för att avskräcka Ryssland med kärnvapen. Samtidigt påstår Durkalec och Kroenig (2016: 42) att USAs, Storbritanniens och Frankrikes kärnvapen räcker för att avskräcka Ryssland. Trovärdighet tillsammans med förmåga måste kommuniceras på ett sätt som framförallt motståndaren förstår för att lyckas med avskräckning. Genom att förbättra den strategiska kommunikationen kan den politiska viljan tydliggöras och därmed ökar trovärdigheten (Anderson, 2016: 17–19). Anderson (2016: 28–30) hävdar att man genom att tydligt formulera budskap om Natos kärnvapenkapacitet skulle potentiella motståndare avskräckas ytterligare och öka allierades försäkran om säkerhet. Detta skulle bidra till en mer transparent diskussion om kärnvapen inom såväl alliansen som i medlemsländernas regeringar. Anderson drar slutsatsen att Nato behöver förbättra sin kommunikation. Ledare på nationell nivå måste börja prata om och förklara fördelarna med en tydlig och stabil kärnvapenpolitik. För att inte riskera alliansens säkerhet behöver Nato rannsaka sig själva och identifiera luckor och sårbarheter i sin kärnvapenavskräckningsstrategi (Anderson 2016: 30). Durkalec och Kroenig (2016: 43) påstår att kriget i Ukraina har tydliggjort att Nato var oförberedda eller ovilliga att sända kollektiva budskap om kärnvapenavskräckning.

Beskrivningen av det strategiska narrativets natur saknas inom forskningen (Miskimmon, 2013; Roselle et al., 2017: 219). Bacon (2012: 768–769) menar att forskning som analyserar de offentliga politiska berättelser som används av politiska aktörer är ovanligt, och när sådan forskning finns tenderar dess fokus att vara mindre på själva berättelsen och mer på dess effekt och

dess påverkan på en specifik målgrupp. Vidare menar Bacon (2012: 769) att det saknas forskning kopplad till analys av offentliga strategiska narrativen inom den politiska världen.

Flockhart (2012:78–79) påstår att Nato inte lyckats konstruera ett starkt narrativ under det senaste decenniet och att det finns ett behov att stärka Natos strategiska narrativ genom att gå från kommunikation till handling. Flockhart argumenterar att ett starkt narrativ måste återspegla Natos faktiska förmåga att hantera säkerhetsutmaningar och visa på alliansens relevans och värde för medlemsländerna.

Analysen av tidigare forskning identifierar en forskningslucka kring Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning i nutid. För att fylla denna lucka är det viktigt att på djupet analysera Natos strategiska narrativ, särskilt hur det har utformats och använts för att stödja alliansens kärnvapenavskräckningsstrategier. Forskningen kan således bidra till en djupare insikt i hur strategiska narrativ används som verktyg för säkerhetspolitik och militärstrategi, samt identifiera områden där narrativet kan utvecklas för att möta framtida utmaningar.

Problemformulering

Nato beskriver försvar och avskräckning, förebyggande av kriser och kollektiv säkerhet som sina huvuduppgifter (Nato, n.d.a. 2022). Enligt Natos strategiska koncept från 2022 behöver huvuduppgifterna förstärkas, då de är kärnan i den kollektiva försvarsklausulen, artikel fem, och möjliggör förmågan att kunna försvara alla medlemmar. Natos yttersta avskräckning bygger till stor del på kärnvapen. I dagens försämrade säkerhetspolitiska läge har vikten av att upprätthålla en effektiv avskräckning ökat (Freedman 2023: 14). För att åstadkomma kärnvapenavskräckning krävs två faktorer: trovärdighet och förmåga (Zagare, 2000: 285-291). Kärnvapenavskräckning sker i den kognitiva domänen och syftar till att påverka beteendet hos andra stater, särskilt deras beslutsfattare. Målet är att skapa en uppfattning om att kostnaderna för att initiera ett angrepp är oacceptabelt höga, bestraffande avskräckning, eller att anfallet inte kan uppnå sitt syfte, förnekande avskräckning (Freedman, 2004). Att ha ett strategiskt narrativ som är det mest framträdande kan, med ovanstående argument vara oerhört viktigt när det kommer till kärnvapenavskräckning.

Det finns en uppfattning om att Natos medlemmar inte har en gemensam syn om avskräckning och hot och att de på grund av detta inte har kommit fram till ett nytt narrativ efter Rysslands annektering av Krim (Dempsey, 2022: 4). Otydliga och inkonsekventa narrativ ökar risken för

förvirring, missförstånd och eventuell oavsiktlig eskalering. Nato anser att det avgörande att strategiska narrativ är sammanhängande (Nato, n.d.b. 2022: 131).

Med detta som bakgrund behöver Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning vara det mest framträdande narrativet, man behöver ”äga narrativet”. Det innebär att Nato behöver ett starkt strategiskt narrativ som fungerar i flera olika kontexter i ett långt tidsperspektiv och där omvärlden uppfattar narrativet som mest relevant och trovärdigt. Det dominerande narrativet, har stor chans att vara det mest framträdande i informationsmiljön (Försvarmakten, 2023).

Syfte och forskningsfråga

Syftet med uppsatsen är att ge en djupare förståelse för Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning. Genom att studera Natos strategiska narrativ kan förståelse skapas om alliansens beteende, mål och uppfattningar (Pamment, 2014). Vidare kan uppsatsen bidra med nya insikter och kunskaper om narrativ i stort men även om hur narrativ utformas för att kunna verka som en viktig funktion kopplat till en utmålade strategisk inriktning.

Forskningsfrågan blir därav:

- Hur kan Natos nutida strategiska narrativ förstås utifrån tydlig målbild, framgång och sammanhang kopplat till kärnvapenavskräckning?

Teori

Teorin i denna studie bygger till stor del på Jens Ringsmose och Berit Kaja Borgesen syn på styrkan i strategiska narrativ. De anser för att strategiska narrativ ska vara effektiva måste den avsedda målgruppens grundläggande principer och övertygelser omhändertas. Narrativet ska förespråka en trovärdig orsak-verkan-beskrivning som binder händelserna samman i en förklarande ram. Narrativet måste innehålla både en normativ och en kognitiv dimension (Ringsmose och Børgesen, 2011: 512). Ett starkt narrativ kommer att framhäva vissa händelser samtidigt som det skiljer ut andra, särskilja goda från dåliga nyheter, och förklara vem som vinner och vem som förlorar.

Ringsmose och Børgesen delar Roselle et al. (2017) tankar om att innehållet i strategiska narrativ innehar följande komponenter; karaktärer eller aktörer, omgivning/miljö, konflikt/händelse, verksamhet och mål/syfte. Det finns olika definitioner av strategiska narrativ (Elkjer Nissen, 2014: 157). Ringsmose och Børgesen utgår ifrån Miskimmon et al., (2013) definition: ”strategiska narrativ är medel för politiska aktörer att konstruera en gemensam mening av internationell politik och att forma inhemska och internationella aktörers uppfattningar, övertygelser och beteenden”.

I boken ”Strategic narratives, public opinions, and war”, utvecklar Ringsmose teorin (Jakobsen och Ringmose, 2015: 144–145). Det mest fundamentala för att konstruera ett effektivt och starkt strategiskt narrativ är att det måste överensstämma med värderingar, principer och självuppfattning. Detta betyder att Natos strategiska narrativ behöver innehålla liberala värderingar samt koncept om demokrati och mänskliga rättigheter. Det strategiska narrativet måste ha någon form av verklighetsförankring. Det räcker inte att det passar in i den rådande uppfattningen av egna intressen och värderingar, det måste också kunna stå emot kritiska granskningar och bedömningar från olika perspektiv och kontexter, exempelvis från media. Kommunikationen av narrativet måste vara sammanhängande för att säkerställa att budskapen i kommunikationsaktiviteter behåller sin styrka och trovärdighet.

Enligt Ringsmose och Børgesen (2011: 513) karaktäriseras ett starkt och effektivt strategiskt narrativ av fyra element: tydlig målbild, framgång, sammanhang och utmanande narrativ. En tydlig målbild är det viktigaste elementet. Narrativet måste innehålla en övertygelse, en tydlighet där varför-frågor besvaras. Om detta misslyckas finns en stor chans att effekterna av önskad

SA Master HOP 2

påverkan uteblir. Målgrupper med varierande värderingar och unika historiska erfarenheter kan skilja sig i hur de påverkas av samma typ av strategiskt narrativ. Vad som räknas som en påverkan och legitim målbild är därför en produkt av nationella värderingar och uppfattningar (Ringsmose och Børgesen 2011: 513).

Ett starkt strategiskt narrativ innehåller ett löfte om framgång. Man måste kunna övertyga målgrupperna om att det man vill uppnå också går att uppnå. Om beslutsfattare lyckas med att utforma ett narrativ som förmedlar trovärdiga utsikter till framgång är det mer troligt att målgruppen accepterar krigsrelaterade förluster. Trots att målgruppen vanligtvis har tillgång till omfattande information, fungerar det strategiska narrativet som en ram som sammanlänkar händelser på ett meningsfullt sätt (Ringsmose och Børgesen, 2011: 514).

Strategiska narrativ måste vara sammanhängande för att vara effektiva och starka. Om informationen är osammanhängande och spretig uppstår osäkerhet kring om målet verkligen kommer att nås, vilket skadar trovärdigheten. Målgruppens förståelse och acceptans kommer då att minska, och det strategiska narrativet tappar effekt. Beslutsfattarna kommer att ha svårt att övertyga om vem som vinner och vem som förlorar (Ringsmose och Børgesen, 2011: 514).

Det fjärde och sista elementet är att det måste finnas utmanande fast svagare narrativ. Det måste finnas en balans, annars förlorar det strategiska narrativet i trovärdighet vilket minskar dess påverkan (Ringsmose och Børgesen, 2011: 514).

Metod

Forskningsdesign

Studien använder narrativ metod för att systematiskt identifiera och strukturera empirin. Empirin består av strategiska och policydokument relaterade till kärnvapen. För att analysera empirin skapades ett analysverktyg baserat på Ringsmose och Borgesens teori om starka narrativ. Av fyra element, som kännetecknar starka strategiska narrativ, valdes tre ut. Anledningen till detta utvecklas i avsnittet som behandlar avgränsningar. Genom att bryta ner dessa element till specifika frågeställningar och koppla dem till utvald empiri kan man analysera om det strategiska narrativet är starkt. Varje dokument analyseras separat, vilket kan uppfattas som upprepane. Detta syftar till att säkerställa att det tredje elementet, som behandlar sammanhang, är en produkt av analysen av de två tidigare elementen. Genom att noggrant granska varje dokument för sig kan förståelse skapas för hur de enskilda delarna bidrar till det övergripande sammanhanget och hur de samverkar för att skapa en helhetsbild.

En av de stora fördelarna med studiens forskningsdesign är att den narrativa metoden är utformad för att användas till analys av narrativ. Teorin har sin utgångspunkt i strategiska narrativ och analysverktyget likaså. Därav kan studien påstås genomsyras av ett narrativt koncept.

Narrativ metod

Uppsatsen använder narrativ metod vilken lämpar sig bra för att inhämta och studera Natos strategiska narrativ (Johansson, 2005: 21). Metoden valdes framför andra metoder på grund av dess förmåga att noggrant analysera återkommande teman och mönster, vilket gör det möjligt att bedöma trovärdigheten och styrkan i Natos strategiska narrativ (Klingberg och Hallberg, 2021: 258). Genom att noggrant undersöka framstående element som betonas och hur de presenteras i Natos narrativ, kan analysen lyfta fram hur tydlig målbilden är, vilka framgångsfaktorer som utmålas och hur sammanhängande narrativen är. Det finns två aspekter av narrativ: ena sidan ses som en aktiv handling medan den andra fokuserar på innehållet och element (Klingberg och Hallberg, 2021: 263). Denna studie analyserar innehållet och element som framträder i Natos strategiska dokument, även kallade stora berättelser, på grund av att författaren vill skapa möjlighet till tolkande reflektion (Freedman, 2004). Strategiska narrativ ska inte ses som en singular berättelse, alla delar av Natos strategi skapar tillsammans det strategiska narrativet som i sin tur har en kommunikativ effekt (Elkjer Nissen, 2014: 158).

Tolkningen är en del av narrativ metod och genomsyrar denna studie. Studiens empiri behöver tolkas fritt och brett för att kunna finna komplexa meningssammanhang i Natos strategiska narrativ (Johansson, 2005: 27). Johansson (2005: 28) anser att tolkandet kan beskrivas som en *reflexiv* aktivitet där författarens etiska förhållningssätt sätts på prov. Författaren behöver helt enkelt tolka sina egna tolkningar och sin inhämtning av kunskap.

Studien avser upptäcka nya förståelser, kunskaper och insikter inom strategiska narrativ, vilket medför att en kvalitativ metod är lämplig eftersom den tillåter en djupgående utforskning av ämnet (Johansson, 2005: 29; Klingberg och Hallberg, 2021: 26). Eftersom den kvalitativa ansatsen i denna studie är tolkande finns det en risk för bias när analysen av empirin genomförs. Detta kan leda till felaktiga slutsatser och är ett perspektiv när studiens slutsatser ska arbetas fram och finns med i medvetandet under forskningsprocessen.

Den kvalitativa metoden möjliggör en djupare förståelse för de strategiska narrativen och kan uppnås genom att undersöka underliggande teman, värderingar och perspektiv. Genom analys i empirin kan forskaren identifiera subtila nyanser och komplexitet som inte kan fångas av enbart kvantitativa data. (Johansson, 2005: 22). Det finns ingen strikt struktur som måste följas, vilket ger möjlighet till utforskning av nya idéer och riktningar som kan dyka upp under analysen. Den kvalitativa ansatsen anses mest passande då den ger möjligheten att utforska strategiska narrativ inom Nato på ett djupgående och kontextuellt sätt, men den har också vissa begränsningar som måste beaktas och hanteras under forskningsprocessen. Att vara medveten om både styrkorna och begränsningarna med denna metod är avgörande för att genomföra en robust och pålitlig forskning inom detta område.

Analysverktyg

Ringsmose och Borgeesen ovan nämnda element kommer utgöra analysverktyget i denna studie. Elementen har brutits ned till olika frågeställningar som är förankrade i studiens teori utifrån tabell 1. Frågeställningarna används för att analysera empirin för att kunna uttyda tydlig målbild, framgång och hur sammanhängande empirin är. De mer övergripande frågorna som inte direkt kopplas till kärnvapen inkluderas för att ge en bredare förståelse.

Element	Frågeställning
Tydlig målbild	<ul style="list-style-type: none"> - Hur uttrycks Natos målbild angående kärnvapenavskräckning? - Varför har Nato kärnvapen? - Vilka övergripande övertygelser och värderingar förmedlas i narrativet?
Framgång	<ul style="list-style-type: none"> - Hur ska Nato nå framgång med sin kärnvapenavskräckning? - Hur framställs möjligheterna till framgång i det strategiska narrativet?
Sammanhängande	<ul style="list-style-type: none"> - Är budskap sammanhängande? - På vilket sätt är narrativen sammanhängande i sin berättelse?

Tabell 1, sammanställning frågeställningar

Avgränsning och reflexivitet

Trots att strategiska narrativ konstrueras med omfattande kunskap och erfarenhet, är det alltid mottagaren som avgör om den önskade effekten och påverkan uppnås. I denna uppsats kommer inte mottagarens uppfattning att analyseras. Därför används inte elementet utmanande narrativ. Författaren är medveten om att detta innebär en begränsning, vilket kan leda till en mindre nyanserad förståelse och i slutändan påverka analysen och slutsatser av hur starkt Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapen de facto är.

Författarens medvetenhet stärks och fördjupas genom hela skrivprocessen fram till avslutningen av studien genom att aktivt reflektera över de potentiella riskerna för bias och tolkning. Genom att vara medveten om tolkningarnas påverkan på analysen kommer författaren aktivt arbeta för att minimera dessa risker och därigenom förbättra studiens kvalitet och tillförlitlighet. Detta innebär att vara öppen för att utmana egna antaganden, att noggrant granska och bekräfta resultaten samt att vara beredd att göra nödvändiga justeringar i forskningsprocessen för att säkerställa att resultatet är så objektivt och trovärdigt som möjligt. Med detta som bakgrund kommer studien ha förutsättningar för att hålla en hög reflexivitet.

Översikt av empiriskt underlag

Empirin är Natos officiella dokument vilket gör dessa till primärkällor, vilka bedöms vara trovärdiga (Esaiasson, 2017: 289). Det empiriska materialet består av Natos strategiska och operativa ramverk som är centrala dokument för att forma alliansens policy och militära strategier. Dessa dokument, som inkluderar NATO Strategic Concept, NATO's Nuclear Deterrence Policy and Forces, Deterrence and Defence Posture Review, och AJP-01 Allied Joint Doctrine, utgör grundpelarna för Natos försvars- och avskräckningsstrategi. Denna breda täckning av ämnet, från olika perspektiv och djup, är en styrka för trovärdigheten i den här studien. Med anledning av att vissa dokument är publicerade på Natos hemsida finns inga sidhänvisningar.

Natos strategiska och operativa doktriner kan uppfattas som de inte tillräckligt adresserar nya och framväxande hotbilder, vilket minskar deras relevans och användbarhet i dagens dynamiska säkerhetsmiljö. Empirin kan även påverkas av politiska och nationella intressen hos de dominerande medlemmarna, såsom USA och större europeiska länder. Dessa länder har betydande inflytande över policyutformningen, vilket kan resultera i att dokumenten speglar deras specifika säkerhetsprioriteringar och geopolitiska intressen snarare än att representera en balanserad och allsidig syn på kärnvapenavskräckning. Deterrence and Defence Posture Review från 2012 är empiri som kan ses som föråldrad och inte längre återspeglar den nuvarande situationen eller utvecklingen. Dokumentet är dock gällande och kan ses som en hörnsten i Natos avskräckningsstrategi.

Resultat

Analys tydlig målbild

Nato Strategic Concept, 2022

Den målbild som uttrycks i konceptet handlar om en tryggare värld där kärnvapen inte existerar (Nato, n.d.a. 2022: 3). Natos kärnvapenkapacitet syftar till att bevara freden och avskräcka från aggression. Omständigheter där Nato kan behöva använda kärnvapen bedöms vara ytterst avlägsna. Om en motståndare skulle använda kärnvapen mot Nato, indikeras att alliansen har kapacitet och vilja att påföra motståndaren oacceptabla kostnader, och minimala fördelar för denne (Nato, n.d.a. 2022: 7)

För att motverka hot och aggression från potentiella motståndare betonas behovet av att förbättra beredskapen och upprätthålla en kontinuerlig närvaro både på land, till sjöss och i luften. Detta syftar till att avskräcka eventuella angrepp genom att demonstrera styrka och förmåga att försvara sig på olika nivåer och i olika miljöer. Avskräckningen möjliggörs genom att ha robusta styrkor på plats och stridsberedda styrkor i flera områden. Målbilden uttrycks på följande sätt:

Vi kommer att justera balansen mellan styrkor på plats och förstärkning för att stärka avskräckningen och alliansens förmåga att försvara sig. I proportion till de hot vi står inför kommer vi att se till att vår avskräcknings- och försvarsförmåga förblir trovärdig, flexibel, skräddarsydd och hållbar. (Nato, n.d.a 2022: 6)

För att avskräcka andra stater med kärnvapen avser Nato att stärka och modernisera styrkestrukturen. Man vill utveckla utbildningsnivån och övningsverksamhet, anpassa och effektivisera beslutsfattande, planering och krishanteringssystem (Nato, n.d.a. 2022: 7).

Vapenkontroll, nedrustning och icke-spridning bidrar i hög grad till alliansens mål. De allierades insatser för vapenkontroll, nedrustning och icke-spridning syftar till att minska riskerna och förbättra säkerheten, öppenheten, verifieringen och efterlevnaden. (Nato, n.d.a 2022: 7)

Effektiv avskräckning och försvar, vapenkontroll och nedrustning, samt en meningsfull och ömsesidig politisk dialog anses vara åtgärder som är avgörande för säkerheten och ska uppnås genom att bygga förtroende och förutsägbarhet via dialog, ökad ömsesidig förståelse och utveckling av effektiva verktyg för konflikthantering och förebyggande åtgärder (Nato, n.d.a.

2022: 7). Natos mål är att skapa en säkerhetsmiljö för en kärnvapenfri värld, i enlighet med målen i icke-spridningsavtalet (Nato, n.d.a. 2022: 8).

Analysen indikerar att det kollektiva försvaret och avskräckningen, bygger på alliansens övergripande övertygelser och värderingar. Detta skyddar medlemmarna mot yttre hot, där Ryssland anses vara det största hotet. Avskräckning/försvaret är en av tre huvuduppgifter där de andra två är krisförebyggande och krishantering samt kollektiv säkerhet. De tre är beroende av varandra för att säkerhetsställa försvaret och säkerhet för alla allierade. Avskräckning ses som en del som behöver förstärkas med anledning av att det ses som ryggraden i medlemmarnas uppgift att försvara varandra enligt artikel 5 (Nato, n.d.a. 2022: 3).

Natos nuclear deterrence policy and forces, 2023

En anledning till att Nato har kärnvapen är att det ses som en central komponent för avskräckning och försvaret, tillsammans med konventionella och missilförsvarsstyrkor. Nato uppger att de har ett aktivt engagemang i vapenkontroll, nedrustning och icke-spridning. Samtidigt uppges att så länge det finns kärnvapen kommer Nato förbli en kärnvapenallians (Nato. n.d.b. 2023).

Trovärdig avskräckning, baseras på en lämplig blandning av kärnvapen, konventionell och missilförsvarskapacitet kompletterad med rymd- och cyberkapacitet. Detta är en central del av Natos övergripande strategi för att avskräcka konflikter och krig. Det grundläggande syftet med Natos kärnvapenförmåga är att bevara freden, förhindra tvång och avskräcka till aggression. Natos mål är en säkrare värld för alla. Alliansen strävar efter att skapa en säkerhetsmiljö för en värld utan kärnvapen (Nato. n.d.b. 2023).

Nato uppger att man kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa trovärdigheten, effektiviteten, säkerheten och säkerheten för kärnvapenavskräckning. Alliansen har förbundit sig att främja en ökad integration och samordning av kapacitet och verksamhet över alla områden och konfliktspektrum, samtidigt som den erkänner den särskilda och unika rollen som kärnvapenavskräckning spelar. Nato kommer att bibehålla en trovärdig avskräckning, förbättra sin strategiska kommunikation och öka effekten av sina övningar. Den politiska kontrollen av kärnvapen kommer att bibehållas och alliansens kärnvapenstrategi kommer ske i enlighet med politisk vägledning (Nato. n.d.b. 2023).

Det grundläggande syftet med Natos kärnvapenstyrkor är att avskräcka. Kärnvapen är unika och de omständigheter under vilka Nato kan behöva använda kärnvapen anses vara extremt

SA Master HOP 2

avlägsna. Skulle någon Nato-allierades grundläggande säkerhet hotas, är uppfattningen att de har förmågan och beslutsamheten att förorsaka motståndaren kostnader som skulle vara oacceptabla och vida uppväga fördelarna som någon motståndare kan hoppas på att uppnå (Nato. n.d.b. 2023).

Policyn uppger att kärnan i Natos ömsesidiga säkerhetsgaranti och kollektiva försvar har varit kärnvapenavskräckning sedan alliansen bildades 1949. Redan i Natos allra första strategiska koncept från 1949 hänvisade till kravet att "säkerställa förmågan att utföra strategisk bombning snabbt med alla möjliga medel och med alla typer av vapen utan undantag." (Nato. n.d.b. 2023)

Deterrence and Defence Posture reweiw, 2012

Alliansen anser att dess största ansvar är att skydda och försvara sina medlemmar mot attacker, enligt artikel 5 i Washingtonfördraget. Ingen ska tvivla på Natos beslutsamhet om säkerheten för om någon av dess medlemmar skulle hotas (Nato. 2012).

Allierades mål är att stärka avskräckning som en central del av vårt kollektiva försvar och bidra till alliansens odelbara säkerhet (Nato. 2012).

Robustheten i alliansens avskräckning stärker sammanhållningen genom en rättvis och hållbar fördelning av roller, ansvar och bördor. Kärnvapen ses som en central komponent i Natos övergripande kapacitet för avskräckning. Man drar slutsatsen att alliansens kärnvapenställning för närvarande uppfyller kriterierna för en effektiv avskräcknings- och försvarsställning (Nato. 2012).

Natos målbild är också att skapa förutsättningarna och överväga alternativen till ytterligare minskning av icke-strategiska kärnvapen. Samtidigt ska komponenter i Natos kärnvapenavskräckning förbli säkra och effektiva så länge som man är en kärnvapenallians. Detta innebär att det behövs kontinuerligt fokus på ledarskap och hög kompetens för att lyckas med kärnvapenavskräckning och planering som motsvarar 2000-talets krav och behov (Nato. 2012).

Alliansen framhäver sin strävan efter en säkrare värld för alla och att skapa förutsättningar för en värld utan kärnvapen i enlighet med målen i det nukleära icke-spridningsavtalet. Detta ska främja internationell stabilitet och bygger på principen om oförminskad säkerhet för alla (Nato. 2012.).

Natos hållning mot Ryssland kopplat till deras målbild utformas på följande sätt:

SA Master HOP 2

Allierade ser fram emot att fortsätta utveckla och utbyta transparens och förtroendeskapande idéer med Ryska federationen i Nato-Ryssland-rådet, med målet att utveckla detaljerade förslag om och öka den ömsesidiga förståelsen för Natos och Rysslands icke-strategiska kärnvapenstyrkor i Europa” (Nato. 2012).

Sedan slutet av det kalla kriget är Natos uppfattning att antalet, typerna och beredskapen av kärnvapen stationerade i Europa minskat dramatiskt. Man är beredd att överväga att ytterligare minska sitt behov av icke-strategiska kärnvapen men då med villkoret att ömsesidiga åtgärder även vidtas från Ryssland. Nato stödjer och uppmuntrar dessutom USA och Ryssland att fortsätta med ömsesidiga ansträngningar för att främja strategisk stabilitet, öka transparensen och ytterligare minska sina kärnvapen (Nato. 2012).

AJP-01, ALLIED JOINT DOCTRINE Edition F Version 1, 2022

Nato ser spridning av offensiv kärnkraftskapacitet utanför alliansen som ett hot (Nato. n.d.b. 2022: 21). Avskräckning och försvar är alliansens primära ansvar och ses som kärnan i det nordatlantiska fördraget (Nato. n.d.b. 2022).

Slutsats och diskussion: tydlig målbild

Målbilden med Natos önskade slutläget uttrycks tydligt - bevara freden och avskräcka från aggression (Nato. n.d.b. 2022; Nato. n.d.a. 2022: 7) , vilket är i linje med Elkjer Nissens syn på effektiva strategiska narrativ (2014: 167). Detta tolkas även som svaret på frågan varför Nato har kärnvapen.

Nato uttrycker att övningsverksamhet, ökad närvaro i samtliga domäner och bättre beredskap ska öka avskräckningen. Avskräckningen ses som en central del av det kollektiva försvaret och alliansens säkerhet i stort. Natos kärnvapenstyrkor finns i syfte att avskräcka. Ända sedan 1949 har säkerhetsgarantin och det kollektiva försvaret möjliggjorts av kärnvapenavskräckning (Nato. n.d.c. 2023). Detta beskriver ytterligare en gång varför Nato har kärnvapen, något som Ringsmose och Børgeesen (2011: 513) anser är av högsta vikt. De menar att om det strategiska narrativet inte ger svar på det övergripande syftet riskerar allmänheten att bli förvirrad och sakna en pålitlig referensram för att förstå och tolka händelserna. Slutsatsen är att detta inte är fallet med Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapen.

Vapenkontroll, nedrustning och icke-spridning av kärnvapen är återkommande övertygelser i analyserade dokument. Trots ambitionen att arbeta för en värld utan kärnvapen, är Nato tydliga

SA Master HOP 2

i samtliga analyserade dokument, så länge som kärnvapen finns, kommer alliansen inneha kärnvapenförmåga. Men att samtidigt förespråka avveckling och reglering av kärnvapen samt förhindra spridning kan uppfattas som motsägelsefullt. Simpson, (2012) benämner detta som "say-do gap", när det finns en diskrepans mellan det man säger och det man gör. Det måste det finnas en viss överensstämmelse mellan verkligheten och det narrativ som presenteras för det ska vara trovärdigt (Ringsmose och Børgeesen, 2011: 513). Trovärdighet är avgörande för Nato, särskilt gällande deras kärnvapenavskräckningsstrategi. Motsägelser i uttalade mål och faktiska beteende kan undergräva denna trovärdighet och därigenom minska effektiviteten i avskräckningsstrategierna. Detta kan vara en antydning om bristande transparens och ledarskap inom Nato, och dess förmåga att anpassa sig till föränderliga globala säkerhetsutmaningar och förhållanden.

Alliansen framställer sig som stark. Man återkommer i flertalet av de analyserade dokumenten till att ett anfall mot någon av dess medlemmar skulle innebära oacceptabla kostnader och fördelarna skulle vara obefintliga (Nato, n.d.a. 2022: 7). Det uttrycks inte i text men kan tolkas att denna värdering har stark koppling till Natos kärnvapen och budskapet är riktat till alliansens fiender. Den främsta fienden som utmålas är Ryssland. Samtidigt förmedlar empirin att Natos hållning mot Ryssland även fortsättningsvis kommer handla om transparens samt förtroendeskapande åtgärder. Man är övertygad om att förtroendet ökar genom dialog och förståelse vilket är ett grundfundament för säkerheten (Nato, n.d.a. 2022: 7). Detta indikerar också på ett "say-do gap", men kan även bero på Flockharts (2012: 81) argument om att betona Natos positiva och stärkande egenskaper för att öka effekten av sitt strategiska narrativ.

Sammanfattningsvis levererar Nato en tydlig målbild. Natos strategiska narrativ överensstämmer med de element som identifieras av Ringsmose och Børgeesen (2011: 513). Enligt deras resonemang är en tydlig målbild resultatet av specifika nationella värderingar och uppfattningar om nationens roll. Slutsatsen är att Natos värderingar och uppfattning om sin roll tydligt avspeglas i analyserade dokument.

Analys framgång

Nato Strategic concept, 2022

Transparens och förutsägbarhet mellan Nato och Ryssland skapar stabilitet och är en framgångsfaktor. I dagsläget anser Nato att Ryssland inte följer internationell rätt och att deras

SA Master HOP 2

aggressiva beteende är bidragande till det försämrade säkerhetspolitiska läget. Nato har ingen ambition att utgöra ett hot för Ryssland men avser att fortsätta att svara upp mot Rysslands hot och fientliga handlingar på ett ansvarsfullt sätt som en enad allians.

Med anledning av Rysslands fientliga politik ser man inte Ryssland som en partner men man ser öppna kommunikationskanaler som en framgångsfaktor till att genom dialog minska riskerna för upptrappning (Nato, n.d.a. 2022: 4).

Natos avskräcknings- och försvarshållning bygger på en lämplig blandning av kärnvapen, konventionellt försvar och missilförsvar, kompletterat med rymd- och cyberkapacitet. Det är defensivt, proportionerligt och helt i linje med våra internationella åtaganden (Nato, n.d.a. 2022: 6)

Citatet påvisar att Natos avskräckning bygger på fler faktorer än kärnvapen. Man trycker på att alliansen är defensiv men samtidigt betonas att styrkan och beslutsamheten finns för att försvara alla allierades suveränitet och territoriella integritet. I händelse av en konflikt ses en integrerad kombination av militära och icke-militära åtgärder på ett proportionellt och konsekvent sätt, vid platser och tidpunkter som Nato väljer, som en framgångsfaktor (Nato, n.d.a. 2022: 6).

Alliansens strategiska kärnvapenstyrkor, särskilt USA:s, är den högsta garantin för alliansens säkerhet. Storbritanniens och Frankrikes oberoende strategiska kärnvapenstyrkor har en egen avskräckande roll och bidrar i hög grad till alliansens övergripande säkerhet (Nato, n.d.a. 2022: 7)

Med andra ord stöds alliansens säkerhet av flera nivåer av strategiska kärnvapenstyrkor. Specifikt är USA:s styrkor den primära garantin för alliansens säkerhet, medan Storbritanniens och Frankrikes oberoende kärnvapenstyrkor också spelar en betydande roll. Deras närvaro och förmåga att avskräcka potentiella hot bidrar väsentligt till den övergripande säkerheten för hela alliansen och försvårar för potentiella motståndare att förutse Natos agerande. (Nato, n.d.a. 2022: 7).

Nato kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa trovärdigheten, effektiviteten, säkerheten och tryggheten i sitt kärnvapenavskräckande uppdrag. Alliansen strävar efter större integration och samstämmighet inom alla områden, samtidigt som den bekräftar kärnvapenavskräckningens unika roll. Nato kommer att upprätthålla en trovärdig avskräckande effekt, stärka sin strategiska kommunikation, effektivisera sina övningar och minska de strategiska riskerna (Nato, n.d.a. 2022: 8).

Natos nuclear deterrence policy and forces, 2023

Trovärdigheten hos Natos kärnvapenstyrkor anses vara central för att upprätthålla avskräckning. Detta medför att säkerheten och effektiviteten hos dessa styrkor ständigt utvärderas med beaktande av den tekniska- och geostrategiska utvecklingen (Nato, n.d.b. 2023).

Alliansen anser att maximal delaktighet från allierade i de överenskomna inriktningarna för kärnvapenfördelning är en viktig framgångsfaktor. Detta syftar till att tydligt visa alliansens enighet och fasthet i beslutsfattandet (Nato, n.d.b. 2023).

Natomedlemmarnas flygplanskapacitet ses som centralt för Natos kärnvapenavskräckningsuppdrag med hög tillgänglighet för olika nukleära roller på olika beredskapsnivåer. Flygplanen är utrustade för att bära kärnvapen i en konflikt, och personalen utbildas därefter (Nato, n.d.b. 2023).

Som svar på Rysslands provocerade och olagliga krig mot Ukraina, kommer Nato att avsevärt stärka sin långsiktiga avskräcknings- och försvarsställning och utveckla hela skalan av beredda styrkor och kapaciteter. Detta ses som en framgångsfaktor för att upprätthålla trovärdig avskräckning och försvar. Beredskapen för kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära hot ska även förbättras (Nato, n.d.b. 2023).

Deterrence and Defence Potsure Reweiw, 2012

Nato erkänner vikten av att USA:s, Storbritanniens och Frankrikes innehav av kärnvapen bidrar till framgången i säkerhetsförsäkringarna. Dessa försäkringar inkluderar den grundläggande rätten till självförsvar enligt FN-stadgan artikel 51. De garanterar att kärnvapen inte kommer att användas mot stater som inte innehar kärnvapen och är parter i icke-spridningsavtalet och som följer sina kärnkrafts icke-spridningsförpliktelser. De allierade ser även värdet av dessa uttalanden för att motverka spridningen av kärnvapen. De noterar att de stater som delar sina kärnvapen med Nato tillämpar sina nationella försäkringar, med de individuella villkor varje stat innehar (Nato, 2012).

Nato betraktar sitt missilförsvar som ett komplement till kärnvapenavskräckning. Denna förmåga är helt defensiv och har upprättats med tanke på hot från områden utanför det euro-atlantiska området. Syftet är att komplicera en motståndares planering för att utöka eget beslutsutrymme i händelse av en kris. Dock kan, likt andra vapensystem, missilförsvarsfunktioner inte lova fullständig och bestående effektivitet (Nato, 2012).

För att Natos kärnvapenavskräckning ska vara framgångsrik krävs att man innehar hela spektrumet av kapacitet som krävs för att försvara sig mot hot och skydda alliansens medlemmar på dess territorium. Natos förmågor, understödda av en integrerad kommandostruktur, utgör den mest robusta säkerhetsgarantin för alliansen. Den kommer att säkerställa hantering av olika utmaningar och oväntade händelser i en högst komplex och föränderlig internationell säkerhetsmiljö (Nato, 2012).

En annan framgångsfaktor är att allierade har åtagit sig att tillhandahålla de resurser som behövs för att säkerställa att Natos övergripande avskräckning och försvarsställning. Avskräckningen och försvarsställningen ska vara trovärdig, flexibel, motståndskraftig och anpassningsbar (Nato, 2012).

AJP-01, Allied Joint Doctrine, Edition F, Version 1, 2022

Natos avskräckning framställer fem principer för framgång: trovärdighet, kognition, förmåga, konkurrens och kommunikation. När de kombineras skapas en avskräckande effekt. Saknas någon kommer den avskräckande effekten att avta. Avskräckning inleds med att försöka hindra en potentiell motståndare från att bli en fiende från första början. Innan en väpnad konflikt så sker avskräckning genom att övertyga en motståndare att undvika eskalering. Även under konflikten är avskräckning viktigt för att förhindra expansion eller ökad spänning. Principerna för avskräckning gäller även för att avsluta konflikter och är således applicerbara i alla konfliktnivåer (Nato, n.d.b. 2022: 43).

Nato vill framstå som besittande både av den gemensamma viljan och förmågan att agera. Detta ses även som en framgångsfaktor. Trovärdigheten har flertalet funktioner, exempelvis att skapa försvarsvilja (Nato, n.d.b. 2022: 43).

De konventionella styrkorna, kärnvapen och den ballistiska missilförsvarsförmågan ses som kärnkomponenter i Natos militära kapacitet för avskräckning och försvar. För att avskräcka en motståndare från att agera eller eskalera till väpnad konflikt måste alliansen kontinuerligt agera mot motståndarens handlingar, oavsett var de sker, och i olika delar av världen. Nato vill minska motståndarens benägenhet att konkurrera, vilket i sin tur stärker trovärdigheten i deras budskap gentemot andra intressenter. (Nato, n.d.b. 2022: 44).

Slutsats och diskussion: framgång

Slutsatsen är att Natos strategiska kärnvapenstyrkor anses vara den främsta garantin för alliansens säkerhet. En framgångsfaktor, enligt Nato, är att flera medlemsländer har kärnvapen. Detta försvårar för en motståndare att förutsäga Natos agerande. Inom kärnvapenavskräckning betraktas flygkapaciteten som en framgångsfaktor. USA har en betydande roll i detta sammanhang, där kärnvapenavskräckningen upprätthålls genom bland annat trovärdighet och förbättrad strategisk kommunikation. Förbättrad kommunikation är i linje med uppfattningen om hur viktigt det är att nationella ledare kan skapa strategiska narrativ som ökar allmänhetens tro på seger (Ringsmose och Børgesen, 2011: 514). Genom att betona trovärdighet strävar Nato efter att skapa starka och övertygande narrativ som kan stödja dess avskräckningsstrategier och öka allmänhetens förtroende för dess förmåga att vinna i konflikter.

Nato betonar vikten av övningen Steadfast Noon som en central komponent för att bekräfta sin trovärdighet och effektivitet samt kärnvapenavskräckningens säkerhet. Genom realistiska övningar kan man inte bara kommunicera sina avsikter utan också demonstrera sin förmåga. När handlingar och kommunikation som stöder narrativet samverkar, ökar trovärdigheten (Elkjer Nissen, 2014: 170).

Nato beskriver transparens och förutsägbarhet som framgångsfaktorer för att skapa stabilitet mellan Nato och Ryssland. Transparensen ska skapas genom att hålla kommunikationskanalen med Ryssland öppen för att minimera riskerna för upptrappning. Genom att tydligt definiera Ryssland som hotet och betona behovet av att hantera dess påstådda aggressivitet, stärker Nato sin position och legitimerar behovet av starka försvarsåtgärder och alliansens fortsatta relevans. Detta stämmer överens med Ringsmose och Børgesen (2011: 514) teorier om att utforma narrativ som beskriver en trovärdig möjlighet till framgång. Den framgång som framhävs i Natos strategiska narrativ innebär att man mobiliserar stöd och legitimitet för sina strategier och åtgärder. Nato påtalar sin defensiva hållning som allians, samtidigt får man en känsla av att många av framgångsfaktorerna och målbilden har en offensiv framtoning. Alliansens strategiska berättelse är ambitiös men inte alltid helt i linje med den uppfattade verkligheten. Elkjer Nissens (2014: 167) uppfattning att narrativ som är mycket ambitiösa och präglas enbart av egna värderingar tenderar att misslyckas stöder denna indikation. Detta överensstämmer också med Jacobsen och Ringmoses (2015: 144-145) argument om att ett strategiskt narrativ måste ha någon form av verklighetsförankring för att bibehålla sin styrka och trovärdighet. Det finns

även en risk att Natos strategiska narrativ inte står emot en kritisk granskning från media, vilket ytterligare kan påverka narrativet negativt.

Sammanfattningsvis beskrivs framgång återkommande i analyserade dokument. Trovärdighet är en av de mest väsentliga komponenterna för framgång och åstadkoms genom kommunikation i syfte att försöka påverka målgruppers kognition. Natos ambition är att fortsätta dialogisera med Ryssland för att skapa stabilitet. Natos strategiska narrativ beskriver vem som är vinnare, Nato, och vem som är förlorare, Ryssland, likt Freedmans (2006a: 23) argument för att ett strategiskt narrativ ska vara starkt. Transparens och förutsägbarhet är element som förmedlas i det strategiska narrativet för att bevara freden.

Analys sammanhängande

I de undersökta dokumenten framställs syftet med kärnvapenkapaciteten tydligt och konsekvent. Syftet beskrivs som bevara freden, förhindra tvång och avskräcka aggression. Samtidigt finns det en ambition att sträva efter att skapa en värld utan kärnvapen. Nato är tydliga i sina dokument, så länge det finns kärnvapen så kommer Nato att vara en kärnvapenallians. I Nato, n.d.a. (2022: 7) bedömer man att det är ytterst avlägset att använda kärnvapen. I (Nato, 2012; Nato, n.d.b. 2023) är formuleringen ”extremt avlägset att använda kärnvapen”.

Kärnvapen anses vara den centrala komponenten för Natos övergripande avskräckning och försvar (Nato, 2012; Nato, n.d.b. 2023; Nato, n.d.a. 2022: 44). För att upprätthålla avskräckning är betydelsen för Natos trovärdighet hög vilket är ett återkommande tema i samtliga analyserade dokument. Trovärdig avskräckning anser Nato, bygger på en lämplig blandning av nukleär, konventionell och missilförsvarskapacitet kompletterat med rymd och cyberkapacitet. Men kärnvapens roll kan inte bli ersatt, och detta förklaras tydligt och konsekvent. Samtidigt uttrycks återkommande att Natos strävar efter en säkerhetsmiljö utan kärnvapen.

Spridning av kärnvapen anses som ett stort hot. Nato ser sig själva som pådrivande och att de gör stora ansträngningar för att uppfylla icke-spridningsavtalet. Ryssland pekats ut som det största och mest direkta hotet mot Nato och världsfreden. Synen är även att Ryssland utvidgar och moderniserar sina kärnvapenstyrkor.

Nato betonar sin kapacitet och bestämdhet att påföra motståndaren kostnader som skulle vara oacceptabla jämfört med de fördelar motståndaren hoppas uppnå. Men samtidigt framkommer

att man avser att stärka sin långsiktiga avskräckning och försvarsställning samt utveckla insatsberedda styrkor som anses som nödvändiga för att upprätthålla trovärdig avskräckning och försvar.

Slutsats och diskussion: sammanhängande

Slutsatsen är att de analyserade dokument anses vara sammanhängande. De fem mest framträdande, sammanhängande budskapen är:

1. Kärnvapen är den centrala komponenten som möjliggör en framgångsrik avskräckning. En kontinuerlig betoning på trovärdighet återfinns genom samtliga dokument, vilket indikerar att Nato ser det som en central faktor för att säkra effektiv avskräckning.
2. Syftet med Natos kärnvapenavskräckning är att bevara freden, förhindra tvång och avskräcka från aggression.
3. Nato är pådrivande för att uppfylla och respektera icke-spridningsavtalet. Ryssland pekas ut som parten som inte respekterar detta och istället utvidgar och moderniserar sina kärnvapenstyrkor. Samtidigt pekas Ryssland ut som det största direkta hotet mot världsfreden.
4. Nato har förmågan och beslutsamheten att åsamka en motståndare skador som aldrig kan motsvara de fördelar som man önskar att åstadkomma.
5. Nato bedömer att det är ytterst eller extremt avlägset att använda kärnvapen.

Jakobsen och Ringmose (2015: 145) påvisar att för att det strategiska narrativet ska bibehålla styrka och trovärdighet bör alla kommunikationsaktiviteter förmedla samma budskap. Förutsättningarna är därav goda för ett effektivt och bibehållet starkt narrativ.

Analysen visar på att det finns bristande klarhet kring vem som är målgruppen för narrativet. Det är oklart om de riktar sig till medlemmar i alliansen, externa aktörer eller motståndaren. Detta resulterar i att de uppfattas som splittrade och otydligt definierade. Denna observation stöds av Simpson (2012: 184). Enligt Simpsons resonemang kan försöket att vinna stöd från alla målgrupper och hantera starkt varierande politiska övertygelser vara en förklaring till varför Nato har utformat sina strategiska narrativ på detta sätt. Med Freedmans (2006a: 87) argument om att förstärka uppfattningen hos de redan övertygade, verkar dessa narrativ vara mer inriktade på att stärka stödet inom alliansen än på att avskräcka en fiende med kärnvapen.

Avslutning

Genom att analysera Natos strategiska dokument kopplat till kärnvapen har alliansens strategiska narrativ identifierats. Utifrån forskningsfrågan om *hur Natos nutida strategiska narrativ kan förstås i relation till målbild, framgång och sammanhang kopplat till kärnvapenavskräckning*, framträder målbild och framgång tydligt i empirin. Empirin tolkas som sammanhängande och ger en klar bild av hur Nato upprättar sina strategiska narrativ för att uppnå avskräckningseffekt. Resultaten från studien pekar på att Natos strategiska narrativ kan förstås som starkt kopplat till kärnvapenavskräckning.

Flockhart (2012: 78–79) påstående om att Nato inte lyckats skapa ett starkt narrativ under det senaste decenniet överensstämmer inte med studiens analys då slutsatsen är att utifrån analyserade element har Nato ett starkt strategisk narrativ. Dock kan Flockharts argument för att ett starkt strategiskt narrativ måste återspegla Natos faktiska förmåga att hantera säkerhetsutmaningar vara gällande, då detta inte avhandlats i denna studie.

Reflektion

Ringsmose och Børgesens utvalda tre element passade studiens forskningsfråga och tolkande ansats då det har gett möjlighet att analysera Natos strategiska narrativ på djupet. De tre elementen har en nära relation och vid vissa tillfällen har det varit svårt att särskilja vad skillnaden har varit framför allt kopplingar till tydlig målbild och framgång. Den iterativa processen samt de frågeställningar som elementen brutits ner till, har fått avgöra när osäkerhet har uppstått.

Utöver slutsatsen att det strategiska narrativet är starkt har studien kommit fram till andra värdefulla insikter såsom indikationer på att det finns motsägelsefulla incitament som kan påverka Natos trovärdighet negativt. Studien har en indikation på ett "say-do gap," där det kan finnas en diskrepans mellan uttalade avsikter och faktiska handlingar. Dessutom belyser forskningen en brist på tydlighet då det strategiska narrativet adresserar flertalet målgrupper vilket medför att det strategiska narrativet upplevs som spretigt.

Den narrativa metoden enligt Klingberg och Hallberg, (2021: 269) har kunnat identifiera trovärdigheten som en viktig del i Natos strategiska narrativ. I studien har vikten av hög trovärdighet poängterats. Även om medvetenheten om dess betydelse är klar kan man ändå identifiera

faktorer i Natos strategiska narrativ som kan underminera trovärdigheten. Ibland kan det vara utmanande att agera på rätt sätt, även när man vet vad som behöver göras.

Studiens utomvetenskapliga bidrag kan ses från två olika perspektiv. Det första perspektivet är att kunna skapa förståelse för hur Nato har utformat sitt strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning och enklare kunna förhålla sig till detta som medlemsstat i alliansen. Det finns många fördelar med att få förståelse för hur kärnvapenavskräckning framställs i form av ett strategiskt narrativ kopplat till Sveriges medlemskap i Nato. Det andra perspektivet behandlar hur kunskapen kan ökas och hur forskning kan kopplas samman när Försvarsmakten ska utforma kommande strategiska narrativ. Det finns anledning att tro att om forskningen och Försvarsmaktens planeringsprocess går hand i hand kommer ett starkare narrativ kunna utformas och uppnå mer avskräckande effekt. Det inomvetenskapliga bidraget av denna studie består i ökad förståelse för Natos strategiska narrativ kopplat till kärnvapenavskräckning. Till del har studien bidragit till att utöka empiriska räckvidd för Ringsmose och Børgesens teori om starka narrativ.

Förslag på vidare forskning

En annan studie kan integrera det fjärde elementet, konkurrerande narrativ, för att ge en ytterligare dimension till bedömningen av styrkan i Natos strategiska narrativ. Genom att utforska konkurrerande narrativ kan forskningen få en mer komplett förståelse av hur Natos narrativ positionerar sig gentemot alternativa berättelser och budskap. Detta kan utforskas med en kvantitativ ansats för att erhålla ett mer omfattande perspektiv på den relativa styrkan hos Natos narrativ jämfört med konkurrerande narrativ.

En alternativ studie som övervägdes men förkastades var en teorikonsumerande fallstudie. Denna typ av studie skulle testa Ringsmose och Børgesens teori om starka strategiska narrativ tillsammans med en kommunikationsteori för att analysera Natos kärnvapenavskräckning. Genom att tillämpa dessa teorier på ett specifikt fall skulle forskningen kunna ge insikter om hur väl teorierna kan förklara Natos kärnvapenavskräckning.

Litteratur och referensförteckning

- Anderson, M. P. (2016). NATO nuclear deterrence: The Warsaw summit and beyond. *Connections: The Quarterly Journal*, 15(4), 5–30. <https://doi.org/10.11610/Connections.15.4.01>
- Antoniades, A., Miskimmon, A., & O’Loughlin, B. (2010). *Great Power Politics and Strategic Narratives*. Centre for Global Political Economy, University of Sussex
- Aronsson, A. (2023). *Nato och kärnvapen: policy, förmågor och organisation*. Totalförsvarets forskningsinstitut (FOI)
- [Nato och kärnvapen: policy, förmågor och organisation \(foi.se\)](#) (hämtad 15 januari, 2024)
- Arsenault, A., Hong, S., & Price, M. E. (2017). Strategic Narratives of the Arab Spring and After. I A. Miskimmon, B. O’Loughlin & L. Roselle (Red.), *Forging the world: Strategic narratives and international relations* (s.190-217). University of Michigan Press.
- Bacon, E. (2012). Public political narratives: Developing a neglected source through the exploratory case of Russia in the Putin-Medvedev era. *Political Studies*, 60(4), 768–786. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9248.2011.00939.x>
- Berger, A. A. (1997). *Narratives in popular culture, media, and everyday life*. SAGE.
- Burton, J. (2018). NATO’s “Global Partners” in Asia: Shifting strategic narratives. *Asian Security*, 14(1), 8–23. <https://doi.org/10.1080/14799855.2017.1361728>
- Dempsey, J. (2022). *Why defense matters: A new narrative for NATO*. Carnegie Endowment for International Peace.
- Dimitriu, G. R. (2012). Winning the story war: Strategic communication and the conflict in Afghanistan. *Public Relations Review*, 38(2), 195–207. <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2011.11.011>
- Dixon, J. M., & Gellman, M. (2020). Narratives, contention, and the politics of memory. *Political Psychology*, 41(6), 1173–1180. <https://doi.org/10.1111/pops.12666>
- Durkalec, J., & Kroenig, M. (2016). NATO’s nuclear deterrence: Closing credibility gaps. *The Polish Quarterly of International Affairs*, 25(1), 37–50.

- Elkjer Nissen, T. (2014). Strategizing NATO's narratives. I L. Odgaard (Red.), *Strategizing in NATO: Preparing for an imperfect world 11-27*. Palgrave Macmillan.
- Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Towns, A., & Wägnerud, L. (2017). *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad* (5:1. uppl.). Wolter Kluwer.
- Flockhart, T. (2012). Towards a strong NATO narrative: From a 'practice of talking' to a 'practice of doing'. *International Politics*, 49(1), 78–97. <https://doi.org/10.1057/ip.2011.31>
- Försvarsmakten. (2022). *Militärstrategisk doktrin – MSD 22*. Försvarsmakten.
- Försvarsmakten. (2023). *Doktrintillägg Militärstrategisk kommunikation*. Försvarsmakten
- Freedman, L. (2006a). Chapter five: Strategic communications. *Adelphi Papers*, 45(379), 73–93. <https://doi.org/10.1080/05679320600661715>
- Freedman, L. (2006b). Networks, culture and narratives. *Adelphi Papers*, 45(379), 11–26. <https://doi.org/10.1080/05679320600661640>
- Freedman, L. (2023). The Russo-Ukrainian war and the durability of deterrence. *Survival*, 65(6), 7–36. <https://doi.org/10.1080/00396338.2023.2285598>
- Freedman, Lawrence. (2004). *Deterrence*. Polity.
- Herman, D. (Red.). (2007). *The Cambridge Companion to Narrative*. Cambridge University Press.
- Jakobsen, P. V, & Ringmose, J. (2015). For our own security and for the sake of the Afghans. I B. Graaf de, G. Dimitriu, & J. Ringsmose (Red.), *Strategic narratives, public opinion, and war: Winning domestic support for the Afghan war* (s. 138-157). Routledge.
- Jantunen, S., & Huhtinen, A.-M. (2011). The hidden grand narrative of western military policy: A linguistic analysis of American strategic communication. *Journal of Military Studies*, 2(1), 46–62. <https://doi.org/10.1515/jms-2016-0177>
- Johansson, A. (2005). *Narrativ teori och metod: Med livsberättelsen i fokus*. Studentlitteratur.
- Johnson, J. C., Leeds, B. A., & Wu, A. (2015). Capability, credibility, and extended general deterrence. *International Interactions*, 41(2), 309–336. <https://doi.org/10.1080/03050629.2015.982115>

- Judy Dempsey. (2022). *WHY DEFENSE MATTERS: A New Narrative for NATO* [Book]. Carnegie Endowment for International Peace.
- Klingberg, G., & Hallberg, U. (Red.). (2021). *Kvalitativa metoder helt enkelt!* (1. Uppl.) . Studentlitteratur.
- Litvinenko, A. (2021). Re-defining borders online: Russia's strategic narrative on internet sovereignty. *Media and Communication*, 9(4), 5–15. <https://doi.org/10.17645/mac.v9i4.4292>
- Miskimmon, A., O'Loughlin, B., & Roselle, L. (2013). *Strategic narratives: Communication power and the new world order* (1. uppl.). Routledge.
- Nato. (2012). Deterrence and Defence Posture Review, May-2012. https://www.nato.int/cps/en/natohq/official_texts_87597.htm (hämtad 3 april, 2024)
- Nato. n.d.a (2022). NATO 2022 Strategic Concept https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_210907.htm (hämtad 3 april, 2024)
- Nato. n.d.b. (2022). Allied Joint Publication-01, Allied Joint Doctrine, Edition F, Version 1 https://assets.publishing.service.gov.uk/media/659ea238e96df5000df843f3/AJP_01_EdF_with_UK_elements.pdf (hämtad 3 april, 2024)
- Nato. n.d.a. (2023). Allied Command Transformation Strategic Foresight Analysis 2023 https://www.act.nato.int/wp-content/uploads/2024/05/SFA2023_rev2.pdf (hämtad 3 april, 2024)
- Nato. n.d.b. (2023). NATO's nuclear deterrence policy and forces. April 3, 2024 https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_50068.htm (hämtad 3 april, 2024)
- Nye, J. S. (2011). *The future of power* (1. uppl.). PublicAffairs.
- Pamment, J. (2014). Strategic narratives in US public diplomacy: A critical geopolitics. *Popular Communication*, 12(1), 48–64. <https://doi.org/10.1080/15405702.2013.868899>
- Ringsmose, J., & Børgesen, B. K. (2011). Shaping public attitudes towards the deployment of military power: NATO, Afghanistan and the use of strategic narratives. *European Security*, 20(4), 505–528. <https://doi.org/10.1080/09662839.2011.617368>

- Ringsmose, J., & Børgesen, B. K. (2015). Shaping societies for war: Strategic narratives and public opinion. I B. Graaf de, G. Dimitriu, & J. Ringsmose (Red.), *Strategic narratives, public opinion, and war: Winning domestic support for the Afghan war* (s. 3-15). Routledge.
- Ringsmose, J., & Rynning, S. (2021). NATO's next strategic concept: Prioritise or perish. *Survival*, 63(5), 147–168. <https://doi.org/10.1080/00396338.2021.1982203>
- Roselle, L., O'Loughlin, B., & Miskimmon, A. (2017). *Forging the world : strategic narratives and international relations* (L. Roselle, B. O'Loughlin, & A. Miskimmon, Eds.) [Book]. University of Michigan Press. <https://doi.org/10.3998/mpub.6504652>
- Schmitt, O. (2018). When are strategic narratives effective? The shaping of political discourse through the interaction between political myths and strategic narratives. *Contemporary Security Policy*, 39(4), 487–511. <https://doi.org/10.1080/13523260.2018.1448925>
- Simpson, E. (2012). *War From the Ground Up*. Oxford University Press.
- Snyder, J. (2015). Dueling Security Stories: Wilson and Lodge talk strategy. *Security Studies*, 24(1), 171–197. <https://doi.org/10.1080/09636412.2015.1003723>
- Zagare, F. C., & Kilgour, D. M. (2000). *Perfect deterrence*. Cambridge University Press.
- Zhang, C., & Zhou, T. (2023). Russia's strategic communication during the Ukraine crisis (2013–2014): Victims, hypocrites, and radicals. *Discourse & Communication*, 17(6), 784–810. <https://doi.org/10.1177/17504813231173118>
- Zhang, J. (2013). A strategic issue management (SIM) approach to social media use in public diplomacy. *The American Behavioral Scientist*, 57(9), 1312–1331. <https://doi.org/10.1177/0002764213487734>